

Rozjímanie na nedeľu 5. týždňa v Cezročnom období (cyklus A)

Rozjímanie na nedeľu 5. týždňa v Cezročnom období (cyklus A). Navrhované témy sú: starať sa o tých najslabších; Boh zapáli náš život, aby sme ho odovzdali; vyjsť v ústrety svetu.

V PÍSME JE MNOHO POSTÁV, ktoré nabádajú ľudí, aby sa starali o tých najslabších. „Keď lámeš chudobným svoj chlieb,“ hovorí Izaiáš, „potulných bedárov zavedieš do domu, ak vidíš nahého, zaodeješ ho a pred svojím telom sa neskrývaš“ (Iz

58, 7); zdieľaj jedlo, poskytni domov, daj oblečenie. Boh prostredníctvom proroka navrhuje tieto tri gestá, ktoré vedú k uspokojeniu najzákladnejších potrieb človeka: nabrať sily jedlom, cítiť sa milovaný na jednom mieste a žiť s dôstojnosťou detí.

Písmo nám opakovane hovorí, že Boh počíta s našou tvorivosťou, aby sme pomáhali ľuďom, ktorí majú ťažkosti uspokojiť tieto potreby sami. Keď Ježiš uvidel hladný dav, nedal svojim učeníkom podrobný plán, ako vyriešiť tento problém, ale povedal im: „Vy im dajte jesť“ (Lk 9, 13). To boli jeho jediné pokyny. Chcel, aby apoštoli premýšľali, ako to urobiť, aby využili svoje talenty a snažili sa nájsť prostriedky v danej situácii. A hoci výsledok ich práce bol nedostatočný – „máme len päť chlebov a dve ryby“ (Lk 9, 13) –, nakoniec boli všetci nasýtení.

Ježiš naďalej koná podobné zázraky, keď ponúkame pomoc niekomu, kto ju potrebuje. Pravdepodobne nie vždy rozmnoží počet chlebov, ale vykoná väčší zázrak: osvetlí život tej osoby. To znamená, že neuspokojí len materiálny hlad, ale aj duchovný, najhlbšie potreby: pocit, že je milovaný, sprevádzaný, vypočutý. „Keď ponúkneš hladnému svoj súcit,“ pokračuje prorok, „ubitú dušu nasýtiš: vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnosť bude ako poludnie“ (Iz 58, 10). Prostredníctvom materiálnych zdrojov, ktoré môžeme poskytnúť, budeme odrážať Božie svetlo. Prostredníctvom chleba a odevu druhá osoba pocíti, že je pre niekoho dôležitá a že niekto vypočul jej prosbu: „Vtedy budeš volať a Pán odpovie, budeš kričať a riekne: *Hľa, tu som!*“ (Iz 58, 9).

ŽALMISTA TAKTO DEFINUJE

ČLOVEKA, ktorý žije v pozornosti k potrebám svojho okolia: „Jeho srdce je pevné, dôveruje v Pána, bezpečné je jeho srdce, nebojí sa, kým nepokorí svojich nepriateľov.

Rozdeľuje a dáva chudobným; jeho dobročinnosť potrvá naveky a jeho moc a sláva budú stále rásť“ (Ž 111, 8-10). A dodáva, že nebude mať nič, čo by ho mohlo vystrašiť, lebo „je pevný v Pánovi“. Tento spôsob života sa živí presvedčením, že Boh je ten, kto koná, kto zapáli náš život, aby sme ho mohli odovzdať druhým.

A tento postoj je zlučiteľný so skúsenosťou vlastnej slabosti. Svätý Pavol, ktorý neúnavne pracoval pre kresťanov svojej doby, rozpráva, že keď prišiel do Korintu, predstavil sa ako „slabý, bojazlivý a veľmi prestrašený“. A objasňuje, že jeho kázanie nebolo založené na jeho vlastných presvedčivých schopnostiach, „ale v prejavocho

Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci“ (1 Kor 2, 1-4). Svätý Pavol svojím fyzickým a duševným stavom pomohol Korinťanom pochopiť, že to, čo počúvajú, pochádza od Boha.

„Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť“ hovorí Ježiš v kázni na vrchu, „Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome“ (Mt 5, 14-15). Boh osvecuje náš život – aj naše tiene – práve preto, aby jeho svetlo dosiahlo všetkých. Keď ako svätý Pavol zažívame ťažkosti tejto úlohy, uteší nás vedomie, že „iskra svetla, malý bod svetla, stačí na to, aby Pán osvietil mnoho ľudí“[1].

SVÄTÝ JOSEMARÍA opakovane pripomínal, že „naše postavenie Božích detí nás privedie k tomu, že budeme mať kontemplatívneho ducha uprostred všetkých svetských aktivít; prostredníctvom modlitby, umŕtvovania, náboženskej a profesionálnej kultúry budeme spĺňať naše povolanie: čím viac sme zo sveta, tým viac by sme mali byť Božími“[2]. Svet nie je prekážkou v hľadaní Pána. Práve naopak: je to miesto, kde kresťania, zjednotení s Bohom, svojou prítomnosťou a skutkami prispievajú k tomu, aby Ho všetci ľudia spoznali. Ako soľ dodávajú pozemským skutočnostiam novú chuť. Ako svetlo šíria uprostred tmy „Božiu lásku, pravú múdrosť, ktorá dáva zmysel existencii a konaniu ľudí“[3].

„Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím ju osolia? (...) Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť“ (Mt 5, 13-14). Tieto slová

ukazujú, že učeníci nemôžu zostať so založenými rukami, nemôžu byť soľou alebo svetlom bez kontaktu so svetom. „Máme teda úlohu a zodpovednosť za dar, ktorý sme dostali: toto svetlo viery, ktoré je v nás prostredníctvom Krista a pôsobenia Ducha Svätého, nesmieme zdržiavať, ako keby bolo naším vlastníctvom“^[4]. Boh jemne a neprestajne klope na dvere nášho srdca, aby ho naplnil svojím svetlom a silou a aby rozšíril túto lásku na tých, ktorí nás obklopujú, spôsobom, aký každý človek potrebuje.

Keď Ježiš začína svoj verejný život, Mária zdanlivo zaujíma skromné, diskkrétne miesto. To však neznamená, že bola neprítomná. Nepredniesla veľké reči ani nemala výnimočné vystúpenia, ale Jej materinské srdce bolo neustále pri svojom Synovi a apoštoloch. A keď prišiel čas utrpenia, Jej prítomnosť pod krížom bola jednou z najväčších

útech, ktoré Ježiš dostal. Môžeme
prosiť Boha, aby sme ako naša Matka
vedeli tiež prinášať útechu – radosť a
svetlo – do života tých, ktorí sú nám
blízki.

[1] Svätý Josemaría, *Creceder para
adentro*, bod 261.

[2] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 740.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 6-
II-2011.

[4] František, *Anjel Pána*, 5-II-2017.
